

викать: дурунъ бе, гяуръ комита! Водимъ офицера и се отстрелваме. Но какво стана съ града, страшно е да се помисли. Това нѣщо трѣбва да е писано въ историтѣ, Павлович!

— Да, писано е — отговорихъ. — Писано е дори и въ нѣмскитѣ.

— И въ нѣмскитѣ?!

— Дори и въ нѣмскитѣ. Отъ вчерашни роби въ два месеца време да се направи войска да издържи бой като Старо-Загорския, да отбие атаки като шипченскитѣ и да върви подъ развѣто знаме предъ Шейново. . . за това се иска юначество, предъ което свѣтътъ сваля шапка.

— Така е. Нашитѣ командири отъ Плоещъ до Стара-Загора... За тия командири, искамъ да кажа, ние бѣхме „дрянь“, „палочники“ и не знаемъ какво още, а следъ Старо-Загорския бой станахме юнаци. Повѣрваха и тѣ, че можемъ и ние като тѣхъ. Герои бѣха и тия командири. Дружинниятъ командиръ падна убитъ съ знамето. Когато изведохме ротния далече въ тила и го качихме въ една кола, на прощаване съ насъ се разплака. „Спасибо за вѣрную службу, братци, прощайте!“ — викаше той плачейки.

— И отъ Стара-Загора ти все пазишъ тая шапка и я носишъ съ себе!

— Отъ много нѣщо се раздѣлихъ, но нея не оставихъ. Чини ми се, че детето е живо и е при мене. Когато на Шипка раздаваха отличията, взехъ такова отличие и за синовата шапка.

— Ами като умрешъ, кому ще оставишъ шапката?

— Казалъ съмъ на ханджията: като умра, кутията да турнатъ въ ковчега при мене.

Кутията съ шапката стоеше отворена предъ насъ като отворения гробъ на загиналия младъ герой. Восъчната свѣщъ догаряше и пламъкътъ, климайки ту на една, ту на друга страна, като че изливаше неизплакани тѣ слъзи на останалия самотенъ въ живота баща.